Hun Leugen

:: door ::
Cissy van Marxveldt

TENTOONSTELLING VAN DE WERKEN VAN BELGISCHE KUNSTSCHILDERS.
De plechtige opening op 8 Mei l.l. te Amsterdam der tentoonstelling van de werken der Belgische kunstschilders Gustaaf Desmet en Fritz van den Berghe, Prof. aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten te Gent. Verscheidene autoriteiten woonden de opening bij. *(foto D. v. Kreveld.)*

Ze was alleen naar het concert gegaan, waar een jonge zangeres voor het eerst zou optreden. Ze zat op een der gereserveerde plaatsen, nog vreemd in de stad, waar ze pas eenige weken woonde. Veel blikken gingen tersluiks naar haar jonge, slanke gestalte in het elegante, bleek-rose avondtoilet, en naar haar fijn, donkerblond kopje met de trotsche, bruine oogen. Ze voelde dat ze de aandacht trok, haar verschijning was te chic voor het provinciestadje, haar houding te gedistingeerd, te koel-onverschillig. Maar alsof ze zich niets bewust was van de sensatie, die ze verwekte, speelden haar handen achteloos met het programma. Voelde ze echter een blik tè hinderlijk op haar rusten, dan keek ze even hautain om zich heen ;. . . . . en toen zag ze hem, dien ze in zes jaar niet weergezien had.

Hij zat iets terzijde van haar in dezelfde rij. Eén moment, één ondeelbaar-kort moment, keken haar oogen met den trotschen blik vlak in de zijne. Toen verzachtte haar blik zich, en terwijl hij boog, neigde ze licht-bevallig even haar kopje. Maar ze voelde hoe warm het bloed haar naar de wangen steeg, en ze boog zich over haar programma, om hem niet te laten merken, hoe ze nu, na zes lange jaren, nóg kleurde onder zijn blik.

Terug gingen haar gedachten naar den tijd toen ze elkaar voor het eerst ontmoet hadden ; zij was negentien, en hij vier en twintig. Dat was al bijna zeven jaar geleden. Ze tennisten samen, roeiden, fietsten, flirtten een beetje, en waren gelukkig, zoo héél, héél gelukkig. Ze wist nog hoe ze den geheelen dag zong, omdat ze haar geluk haast niet op kon ; ze wist nog hoe ze vaak de dolste dingen zei en deed, omdat het jonge leven zoo vurig in haar bruiste. O, die tijd, die heerlijke, goddelijke tijd, die voor altijd voorbij was . . . . .

Een half jaar na hun kennismaking was hij voor zaken buitenslands gegaan, en dat was het einde geweest van hun idylle. Ze had hem nooit meer teruggezien, noch iets van hem gehoord. Heel veel tranen had ze om hem gehuild, 's avonds alleen op haar kamer, maar nooit had ze iemand verteld, wat hij in haar jonge leven beteekend had. Daar was ze toch te trotsch voor geweest.

Twee jaren daarna was ze getrouwd . . . . . En nu zag ze hem terug, die haar herinnerde aan haar heerlijke jeugd ! Ze had hem direct herkend, hij was flinker en bruiner geworden, maar zijn blonde haar had nog denzelfden matgouden glans, en zijn oogen blikten nog even frank en vrij, en zijn mond lachte bij het herkennen van haar nog op dezelfde innemende manier. En toch was het zes jaar geleden, sedert ze elkaar het laatst gezien hadden.

De zangeres zong zéér verdienstelijk, oogstte véél applaus en zij klapte ook zacht, met gracieus gebaar, haar wit-geglaceerde handen. Zij klapte om zich een houding te geven, want ze hoorde niet de reine, geschoolde stem die zong . . . .

In de pauze, terwijl ze het nog niet met zichzelf eens was, of ze zou blijven zitten of niet, kwam hij naar haar toe. Ze had het verwacht, zag zijn lange gestalte dichterbij komen, en ze keek naar hem, kéek, kéek, alsof ze nòoit haar blikken weer af zou wenden. En toen stonden ze tegenover elkaar. Hij stak zijn hand uit, spontaan : „Lous." — „Harry," zei ze. — Hij ging zitten op den stoel naast den hare. Ze vervielen in den banalen conversatie-toon ; ze had zich hersteld, wilde kalm zijn.

„Toevallig, dat we elkaar hier treffen hè ?"

„Ja," zei ze, hem vast aankijkend.

„'t Is lang geleden, dat we elkaar het laatst gezien hebben."

„Ja."

„Woon je hier ?"

Ze knikte : „Nog maar heel kort. Pas een paar weken." En dan met een plotseling genoegen, om hem dàt te kunnen zeggen : „Ik ben getrouwd."

Hij streek over zijn haar : „Zòo, ja, dat wist ik niet. Ik ook, ik ben òok getrouwd."

Had ze ooit kunnen denken, dat dàt weten haar nog zoo'n pijn zou doen.

„En ben je hier zoo alleen ?" vroeg hij, iets verwonderd.

„Ja, mijn man houdt niet van muziek. En ik ben er dòl op. Dus moet ik hier wel alleen van profiteeren."

„Mijn vrouw is met onze kleine meid uit logeeren, daarom ben ik hier ook zoo op m'n eentje," helderde hij op. Ze keek recht voor zich uit, terwijl ze kalm zei : „Zoo." — Wat klonk het lief-teeder, „onze kleine meid." — Ze had wel op willen staan, ze had dolgraag weg willen loopen, maar ze moest blijven zitten, met een luisterend lachje op haar gezicht. Wat zou hij haar nog meer voor wreede, wreede dingen te vertellen hebben.

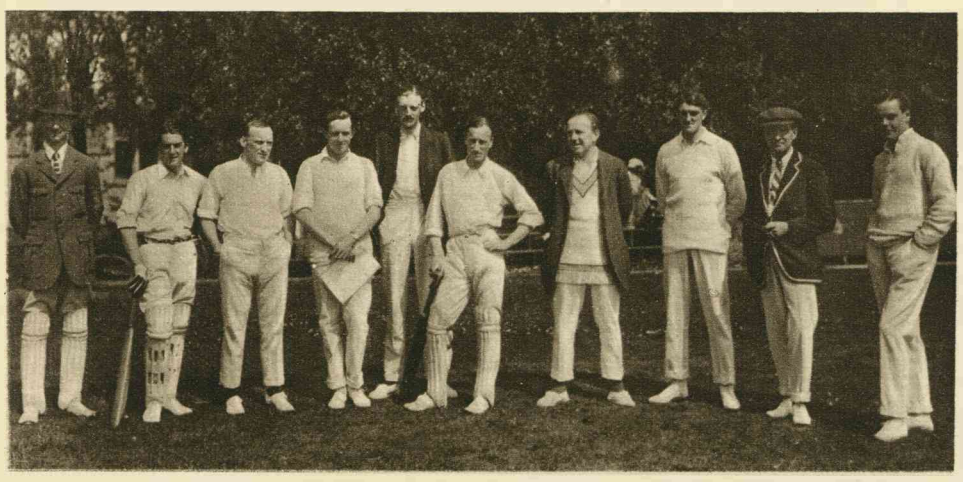
Maar hij gaf op eens het gesprek een andere wending : „Zeg Lous, weet je nog wel, hoe schitterend wij die tennis-match eens gewonnen hebben ?" — „Ja," zei ze, verlucht, dat ze even zich verplaatsen kon in het blijde verleden, en met hem.

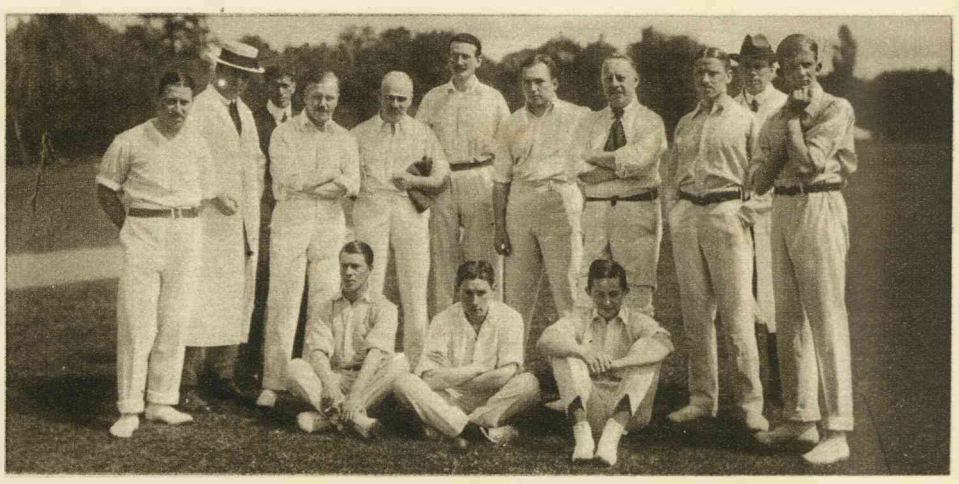
Haar oogen lachten blij op, en hij vond haar zoo mooi, zoo hèèl mooi in haar gracieuse avondtoiletje. Hij zag haar opeens weer voor zich, zooals ze jaren geleden was, overmoedig, jolig, coquet. Ze scheen koeler geworden te zijn, meer geposeerd, maar ze bezat nog dezelfde charme van vroeger. Hoe had hij haar zoo gauw kunnen vergeten in het drukke, mondaine gedoe van zijn buitenlandsche reizen ? Hij moest aldoor denken, terwijl hij met haar sprak en oude herinneringen ophaalde, dat hij eigenlijk nèrgens zoo'n meisje, zoo'n vrouw ontmoet had, als Lous. Hoe had hij haar kunnen vergeten ? ! Hij was een lichtzinnige, jonge dwaas geweest . . . . .

En zoo spraken die twee menschen met elkaar, elk onbewust van wat de ander dacht.

NATIONALE ZEILWEDSTRIJDEN.
Zondag 14 Mei werd door de Watersportvereeniging Loosdrecht op de Loosdrechtsche plassen de eerste nationale zeilwedstrijden gehouden, waaraan meer dan 40 inschrijvers deelnamen. Onze kiek geeft een overzicht van den wedstrijd voor ronde en platboomjachten. *(V.F.B.)*

DE CRICKET-WEDSTRIJD TE 'S-GRAVENHAGE.
Te 's-Gravenhage had Zondag j.l. een ontmoeting plaats tusschen een elftal van te 's-Gravenhage geïnterneerde Engelsche officieren en een sterke ploeg van de 's-Gravenhaagsche Cricketclub. De foto links geeft de Engelsche geïnterneerde officieren. V.l.n.r.: Captain Pritchard; sub.-lieut. Williamson; Lieut. Groves; Lieut. Murray; Major Fletcher; Commander Beadle; Lieut. Hammick; sub.-lieut. Chanter; Lieut. Commander Moncrieffe; Lieut. Joubert de la Ferte. Foto rechts: De ploeg van de 's-Gravenhaagsche Cricket-club. *(foto's „Rembrandt".)*